

κατευνάζει τὴν δόξαν, καὶ ὅπερ χαρίζει
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

— Πάτερ μου! πόσον εἶ-
σαι καλός! οἱ ἄγιοί σου λόγοι μοι δι-
δουσιν ἀνδρείαν. Ὁ ἀκρατηθῶ, θὰ νικήσω
ἐμαυτὴν. Ὁ ἀκροπονηθῶ, θὰ νικήσω
ἐντροπὴν ἑάν, ἐνθὺ δὲ δὸν Λουδοβίκος
κατῶρθον νὰ καταστείλῃ καὶ νὰ νικήσῃ
ἐαυτόν, ἐγὼ νὰ ἤμαι ἀκρατής, καὶ νὰ μὴ
κατορθώσω τοῦτο; Ἄς φύγῃ. Μεθαύριον
ἀναχωρεῖ. Ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ
Θεοῦ. Ἰδέτε τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Χθὲς
ἦλθε νὰ μὲ ἀποχαιρέτισῃ μετὰ τοῦ πατρός
του, καὶ δὲν τὸν ἐδέχθη. Ἦδη δὲν θὰ τὸν
ἶδω πλέον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τηρήσω οὐδὲ τὴν
ποιητικὴν ἀνάμνησιν περὶ ἧς μοι ὁμιλεῖτε·
ὁ ἔρως οὗτος ἦτο εἰς ἐφιάλτης. Ὁ δὲ τὸν
διώξω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

— Καλὰ! κάλλιστα. Οὕτω σὲ θέλω·
ἐνεργητικὴν, ἰσχυράν!

— Φεῦ! πάτερ μου! Ὁ Θεὸς ἐτιμώ-
ρησε τὴν ὑπεροψίαν μου διὰ τοῦ κτυπή-
ματος τούτου· ἡ ματαιοφροσύνη μου ἦτο
θραυστάτη, καὶ ἦσαν ἀπαραίτητοι αἱ πε-
ριφρονήσεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διὰ νὰ
γείνω ὅσον ὀφείλω ταπεινὸς. Δύναμαι
νὰ εἶμαι μᾶλλον τεταπεινωμένη, καὶ μᾶλ-
λον ὑποταγμένη εἰς τὴν τύχην μου;
Ἐχει δίκαιον ὁ δὸν Λουδοβίκος. Δὲν εἶ-
μαι ἀξία αὐτοῦ. Πῶς θὰ ἡδυνάμην, ὅσον
καὶ ἂν προσεπάθουν, νὰ ὑψωθῶ μέχρις αὐ-
τοῦ, νὰ τὸν ἐννοήσω καὶ νὰ θέσω εἰς τε-
λείαν συγκοινωνίαν τὸ πνεῦμά μου μετὰ
τοῦ ἰδικοῦ του; Ἐγὼ εἶμαι ἀγροῖκος χω-
ρική, ἀπαίδευτος, ἀγράμματος. Αὐτὸς δὲ
δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμη ἢ νὰ μὴ ἐννοῇ,
οὐδ' ἀπόκρυφον, ὅπερ νὰ ἀγνοῇ, οὐδὲ
σφαῖρα σκοτεινὴ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου,
εἰς ἣν νὰ μὴ ἀνυψοῦται. Ἀνέρεχεται ἐκεῖσε
διὰ τῶν περὶ τῆς εὐφύας του, καὶ
ἀφίνει ἐμὲ, πτωχὴν καὶ κοινὴν γυναῖκα,
ἐδῶ, εἰς τὸ ταπεινὸν τοῦτο ἔδαφος, ἀνί-
κανον νὰ τὸν ἀκολουθήσω οὐδὲ καὶ διὰ
τῆς ἀσθενεστάτης ἐλπίδος, καὶ τῶν ἀπ-
ραμυθῶν στεναγμῶν μου.

— Ἀλλὰ, Πεπίτα, μὴ λέγῃς, μὴ σκέ-
πτεσαι τοῦτο. Ναί, ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν
σὲ περιφρονεῖ διὰ τὴν ἀμάθειάν σου, οὐδὲ
διότι εἶνε αὐτὸς πολὺ σοφός καὶ σὺ δὲν
τὸν ἐννοεῖς, οὐδὲ δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνο-
ησίας, ἃς μοι συρράπτεις ἐδῶ! Ἀπέρχε-
ται, διότι ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκοντα
πρὸς τὸν Θεόν· καὶ σὺ πρέπει νὰ εὐχαρι-
στηθῇς, ὅτι ἀπέρχεται, διότι θὰ θεραπευ-
θῇς ἐκ τοῦ ἔρωτός σου, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σοὶ
ἀποδώσῃ τὸ γέρας τὸς ὅσον μεγάλης θυσίας.

Ἡ Πεπίτα, ἥτις δὲν ἔκλειε πλέον, καὶ
εἶχε σπογγίσει διὰ τοῦ μανδυλίου τὰ δά-
κρυά της, ἀπήντησεν ἡσύχως:

— Ἐχει καλῶς, πάτερ μου· θὰ χαρῶ
σχεδὸν χαίρομαι ἤδη, διότι ἀπέρχεται.
Ἐπιθυμῶ νὰ παρέλθῃ ἡ αὖριον, καὶ τὴν
ἐπομένην θὰ ἔλθῃ ἡ Ἀντωνία καὶ νὰ μοι
εἴπῃ ὅταν ἐξυπνήσω: «πᾶσι πλέον ὁ δὸν
Λουδοβίκος». Καὶ θὰ ἴδῃτε τότε πῶς θέ-
λει ἐπανελθεῖ ἡ πρώτη γαλήνη καὶ ἡρεμία
ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Ἔστω οὕτως, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος.
Καὶ πεπεισμένος, ὅτι εἶχεν ἐκτελέσει

θαῦμά τι, καὶ εἶχε σχεδὸν θεραπεύσει τὸ
πάθος τῆς Πεπίτας, τὴν ἀπεχαιρέτισε καὶ
ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν του, χωρὶς νὰ δύ-
ναται νὰ ἀντιστῇ εἰς πειρασμόν τινα μα-
ταιοφροσύνης, ἀναλογιζόμενος τὴν ἐπιρ-
ροήν, ἣν ἔσχεν ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς πνεύμα-
τος τῆς πολυτίμου ἐκείνης κόρης.

Ἡ Πεπίτα, ἥτις εἶχεν ἐγερθῇ, ὅπως
προέμψῃ τὸν Ἐπίτροπον, μόλις ἐπανε-
κλεισε τὴν θύραν καὶ ἀπέμεινε μόνη, ὀρ-
θία, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔστη ἐπὶ
στιγμὴν ἀκίνητος, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλα-
γνὲς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνευ δακρύων. Ὁ
ὑπεμύνησκεν εἰς τὸν ποιητὴν ἢ τὸν καλ-
λιτέχνην τὴν εἰκόνα τῆς Ἀριάδνης, οἷαν
περιγράφει αὐτὴν ὁ Κάτουλλος, ἐγκατα-
λελειμμένην ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐπὶ τοῦ
βράχου τῆς Νάξου. Αἰφνης δὲ τότε, ὡς ἂν
εἶχε λύσει δεσμόν τινα, ὅστις ἔσφιγγε τὸν
λαϊμόν της, ὡς ἂν εἶχε διαρρήξει κλοιὸν
ὅστις τὴν ἐπνιγεν, ἡ Πεπίτα ἐξερράγη εἰς
παραπονετικὰς οἰμωγὰς, εἰς χειμάρρους
δακρύων, καὶ ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ ὄ-
ρατον καὶ λεπτοφυὲς σῶμά της, ἐπὶ τῶν
ψυχρῶν πλακῶν τοῦ ἐδάφους. Ἐκεῖ δέ,
κεκαλυμμένην ἔχουσα τὸ πρόσωπον διὰ
τῶν χειρῶν, τὴν κόμην ἀνώμαλον, καὶ
τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ, ἐξηκολούθησε
τοὺς λυγμούς καὶ τὰς οἰμωγὰς της.

Οὕτω ἤθελε μένει ἐπὶ πολὺ, ἔάν δὲν
ἔφθανεν ἡ Ἀντωνία.

Ἡ Ἀντωνία τὴν ἤκουσε κλαίουσάν,
πρὶν ἢ τὴν ἴδῃ, καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ δω-
μάτιον. Ὅτε δὲ τὴν εἶδεν ἐξηλωμένην
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατελήφθη ὑπὸ βιαίας
πικρῶν.

— Κύτταξε ἐκεῖ, εἶπεν, αὐτὸς ὁ σικ-
χαμερός, ἀνόητος, παληόγερος, τί ἐπιτή-
δειος ποῦ εἶνε νὰ παρηγορῇ τὰς φίλας
του! Κάτι θὰ τῆς ἔκαμε, κάτι θὰ τῆς εἶπε
πάλι τῆς ἀγαπημένης αὐτῆς κόρης μου,
καὶ μοῦ τὴν ἀφῆσεν ἐδῶ μισοαποθαμένην,
καὶ αὐτὸς ἐγύρισε στὴν ἐκκλησίαν νὰ ἐτοι-
μασθῇ νὰ ψάλλῃ τὰ νεκρώσιμα, νὰ τὴν
ραντίσῃ μὲ τὸ ὕσσωπον, καὶ νὰ τὴν θάψῃ
χωρὶς καὶ νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ κἄν.

Ἡ Ἀντωνία ἦτο τεσσαρακοντοῦτις,
πλὴν στιβαρὰ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀκ-
μαῖα καὶ ἰσχυροτέρα πολλῶν ἐργατῶν.
Συχνάκις ἀνῆγειρε σχεδὸν μὲ τὴν μίαν
χεῖρα φόρτωμα ἐξ ἐννεμήκοντα λιτρῶν ἑ-
λαίου ἢ οἴνου, καὶ τὰ ἐπέθετεν ἐπὶ τῆς
ράχews τῆς ἡμιόνου, ἢ ἐφορτώνετο μέγαν
σάκκον ἐκ σίτου καὶ τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς
τὸ ὑπερῶν, ὅπου εὕρισκετο ὁ σιτοβολῶν.
Ἄν καὶ ἡ Πεπίτα δὲν ἦτο βεβαίως τε-
μάχιον ἀχρὺον, ὅμως ἡ Ἀντωνία τὴν ἀ-
νῆγειρεν εἰς τοὺς βραχίονάς της ὡς ἂν
ἦτο τοιαύτη, καὶ τὴν ἐπέθηκε μετὰ
πολλῆς προσοχῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου,
ὅπως τοποθετῇ τις τὸ εὐθραυστότερον καὶ
λεπτοφυέστερον ἐπιπλόν, ἵνα μὴ διαρραγῇ.

— Τί λύπη εἶνε αὕτη; ἠρώτησεν ἡ
Ἀντωνία. Στοιχηματίζω ὅτι θέλεις, πῶς
αὐτὸς ὁ ἀτσιγγανὸς ὁ παπᾶς θὰ σοὶ εἴπῃ
πάλι τίποτε πικρὰ λόγια, καὶ θὰ σοὶ
ἐκαταλύσῃ τὴν καρδίαν σου.

Ἡ Πεπίτα ἐξηκολούθει κλαίουσα καὶ
στενάζουσα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἐλα, ἄρῃσε τὰ κλάμματα, καὶ
πές μου τί ἔχεις. Τί σοὶ εἶπεν ὁ παπᾶς;

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε προσβλητικόν,
ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους ἡ Πεπίτα.

Βλέπουσα δὲ ὅτι ἡ Ἀντωνία ἐπερίμενε
μετ' ἐνδιαφέροντος ἀπάντησιν, καὶ ἐπιθυ-
μοῦσα νὰ ἐκχύσῃ τὴν καρδίαν της πρὸς
ἐκείνην, ἥτις τὴν συνεπάθει ἀνθρωπινώτε-
ρον καὶ τόσον καλῶς τὴν ἠννόει, ἡ Πε-
πίτα ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

— Ὁ Ἐπίτροπος μὲ παραινεῖ μετὰ γλυ-
κύτητος νὰ μετανοήσω διὰ τὰ σφάλματά
μου, ν' ἀφήσω τὸν δὸν Λουδοβίκον ν' ἀνα-
χωρήσῃ ἐν εἰρήνῃ. Νὰ χαρῶ διὰ τὴν ἀπο-
μάκρυνσίν του, νὰ τὸν λησμονήσω. Ἐγὼ
εἶπα καὶ εἰς ὅλα αὐτά. Ὑπεσχέθην νὰ
χαρῶ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δὸν Λου-
δοβίκου, ἡθέλησε νὰ τὸν λησμονήσω καὶ
νὰ τὸν μισήσω ἀκόμη. Ἀλλ' ἰδέ, Ἀντω-
νία. Δὲν εἰμυρῶ. Εἶναι βάρος ἀνώτερον
τῶν δυνάμεών μου. Ὅταν ὁ Ἐπίτροπος
ἦτο ἐδῶ, ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην τὸ πᾶν,
καὶ μόλις ἔφυγεν, ὡς ἂν ὁ Θεὸς μὲ ἄφινεν
ἐκ τῆς χειρὸς του, ἀπώλεσα τὰς δυνά-
μεις μου, καὶ κατέπεσα ἀπελπισ ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους. Εἶχον ὀνειρευθῇ ζωὴν εὐδαίμονα
πλησίον τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὀνᾶγαπῶ.
Ἐβλεπον ἡδὴ ἐμαυτὴν ἀνυψωθεῖσαν μέ-
χρις αὐτοῦ διὰ τῆς θαυματουργήσεως τοῦ
ἔρωτος, τὸ ἀνεπαρκὲς πνεῦμά μου, συγκοι-
νωτήσαν μετὰ τοῦ ὑψιπετοῦς πνεύματός
του, τὴν θέλησίν μου οὖσαν καὶ θέλησίν
του, τὴν σκέψιν μου σκέψιν του, τὰς καρ-
δίας μας συγχρόνως παλλούσας. Ὁ Θεὸς
μοὶ τὸν δίδει, καὶ μὲ τὸν ἀφαιρεῖ, καὶ
ἐγὼ μένω μόνη, ἀπελπισ καὶ ἀπαρμύθη-
τος! Δὲν εἶναι ἀληθῶς τρομερόν;

[Ἐπεται συνέχεια]. ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΕ.

THEODORE DE BANVILLE

ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Διήγημα

Ἐν τῷ διαστήμῳ παρθεναγωγείῳ, ὑπα-
γομένῳ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν κυριῶν
Ὀλλιβέ, φιλοδομημένῳ δὲ ἐν ἡσυχῇ ὀδῷ
τῆς συνοικίας Vieille - Estrapade, ἔνθα
οἱ κῆποι, οὓς ἐσεβάσθησαν μέχρι τοῦδε
αἱ νέαι οἰκοδομαί, κατέχουσιν ἀπεριόριστον
διάστημα, ἡμέραν τινὰ τοῦ Ὀκτωβρίου
δύο νεάνιδες, ἡ Λευκὴ δὲ Καστάν, ἡλι-
κίας δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡ Ἰωάννα
δὲ Μελίδ, ἡλικίας δέκα καὶ τριῶν, ἀπαξι-
οῦσαι τὰ παίγνια τῶν συνομηλικῶν των,
ἠύχαριστοῦντο νὰ θαυμάζωσι τὴν ἐρυθρὰν
δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐνθὺ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐ-
τῶν, ἀγόμενα τῆδε κῆκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου
ἐστροβιλίζον τὰ μεμαρμαμένα φύλλα.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις, ἀγαπητή μου; εἶπεν
ἡ Λευκὴ αἰφνιδίως σταματήσασα· εἰς
τοὺς ὀφθαλμοὺς σου διαφαίνεται ἀσυνή-
θης λάμψις. Ἡ φωνή σου τραυλίζει· τὸ
βῆμά σου ἐκτάκτως κλονεῖται, καὶ ἐφ' ὁ-
λοκλήρου τῆς μορφῆς σου ἐπιφαίνεται ἐκ-
φρασις χαρᾶς. Τί ἔχεις; Τί σοι συμβαίνει;
μήπως εὖρες κατὰ τύχην θησαυρὸν ἢ μέ-
γαν μαργαρίτην ὡς κάρυον, ἐν τῷ

μονήρει τούτῳ σπηλαίῳ ἔνθα ψιθυρίζει μικρὸς ρύαξ καὶ ἔνθα ἐκτὸς σοῦ μόνης, οὐδεὶς ἄλλος εἰσέρχεται ;

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα· ἔχεις δίκαιον νὰ με ἐρωτᾷς, διότι ἔχω ἀνάγκην εἰς σὲ μόνην νὰ κάμω τὰς ἐκμυστηρεύσεις μου. Ναί· εἶμαι τρελλή· εἶμαι κατενθουσιασμένη, εἶμαι εὐτυχής. Ὁ σφοδρὸς πόνος, ἡ εὐτυχία αὕτη, ὁ ἀγνωστος πόθος, περὶ τοῦ ὁποῖου τσαχίς ὠμιλήσαμεν, ναί, τὰ γνωρίζω πάντα ταῦτα. Ἀγαπῶ.

— Σὺ ; εἶπεν ἡ Λευκή.

— Ἀκουσε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα. Ὁ νέος ὅστις με ἀγαπᾷ εἶνε ἡλικίας δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὠραῖος, ἔχει ὠραιότατην μέλαιναν κόμην, ὀφθαλμοὺς μελανοὺς καὶ ρεμβοὺς, χεῖλος ἐρυθρόχρουν, ἄνωθεν τοῦ ὁποῖου φύεται μύσταξ λεπτότατος, σχεδὸν ἀδιόρατος. Ὁ λαιμὸς του εἶνε εὐτονος, λευκὸς δὲ ὡς ὁ ἰδικὸς μας. Ὀνομάζεται Ἑρρίκος. Μελετᾷ ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Σαῖν - Σὺρ, μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε ἀξιωματικός, καὶ με ἀγαπᾷ. Ὅταν σκέπτεται δι' ἐμέ, οἱ ὀφθαλμοί του λάμπουσι καὶ καθίστανται κάθυγροι ὅταν ἐπιχειρῇ νὰ με ὀνομάσῃ: Ἰωάννα, ἢ νὰ προσφέρῃ κἂν ὑποκώφως τὸ ὄνομά μου.

— Ἀλλὰ ! ἀνεφώνησεν ἡ Λευκή σφόδρα ἐπλαγείσα, ποῦ εἶνε ; ποῦ τὸν εἶδες ;

— Δὲν τὸν εἶδον, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα, ἀλλὰ πάραυτα τὸ ἐνεθυμήθην. Ἡ εἰκὼν του εἶνε εὐκρινὴς ἐγκεχαράγμένη ἐν τῇ μνήμῃ μου καὶ μετὰ τῶν παραμικροτέρων λεπτομερειῶν, αἵτινες ἦτο δυνατόν καὶ νὰ μοι διαφύγωσιν. Ἀνεγνώρισα τὴν στιλπνότητα ἐπὶ τῶν λευκοτάτων ὀδόντων του, τῶν ἐπιμήκων βλεφάρων του, τῶν διὰ χρωστήρος οἰνοει ζωγράφου κατεργασθεισῶν ὀφρύων του καὶ τοῦ ὑπέρηφάνου του στόματος, ὅπερ ἡδύναται δι' ἐμέ μόνην.

— Ἀλλὰ ! εἶπεν ἡ Λευκή φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἐκπλήξεως· ἀφοῦ δὲν τὸν ἔχεις ἰδεῖ, πῶς γνωρίζεις ὅτι ὑπάρχει κἄν.

— Ἄ ! ἐπανελάβην ἡ Ἰωάννα ζωηρῶς, τὸ γνωρίζω, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε, πῶς θὰ ἦτο παρὼν ἐν τῇ σκέψει μου ; ἤθελον μάθει τὸ ὄνομά του ;

Πῶς θὰ ἐπίστευον ὅτι με ἀγαπᾷ ; Ποῦ εἶνε, δὲν τὸ γνωρίζω αὐτό. Ἴσως ὅπισθεν τοῦ μεγάλου τούτου τοίχου, ὅστις περιβάλλει τὸν ἐκτενῆ ἐκείνον κήπον, διότι δὲν γνωρίζομεν τίς κατοικεῖ. Ἴσως κατοικοῦσιν οἱ γονεῖς του. Ἀλλ' ὅ,τι εἶμαι βεβαία εἶνε ὅτι αἰσθάνομαι τὴν παρουσίαν του ἐδῶ πλησίον, ὅτι εἶμαι πλησιέστατα πρὸς αὐτόν, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του μάλιστα αὐτοῦς. δὲν διστάζω δὲ νὰ σοι φανερώσω ὅτι θὰ εὕρῃ τὸ μέσον νὰ γίνῃ ὁρατός, νὰ κραυγᾷ, νὰ ὑπερηγήσῃ τὸ χάσμα τῆς ἀπουσίας, ἥτις μᾶς χωρίζει.

— Ἰδοὺ· ἀγαπητῇ μου, εἶπε μετὰ τινος χάριτος ἡ Λευκή. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπλὴ χίμαιρα καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ ἀποβάλλῃς αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

— Ἄ ! κακὴ· εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἥς τὸ στήθος ἐξωγούτο ἐπαίσθητῶς, καὶ τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα κατέστη ἄγριον, καὶ ἐπὶ τῶν λευκοτάτων παρειῶν ἐχύθησαν ἄφθονα δάκρυα.

Παρευθὺς ἡ Λευκή προσεπάθησε νὰ τὴν θεραπεύσῃ, ἢ μάλλον νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ νὰ τὴν μνησῇ εἰς τὴν παιδικότητα τοῦ ἰδεώδους, ἔρωτός της. Ἀλλὰ, μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὴν πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου, ἐπέπρωτο νὰ μεσολαβήσῃ ὅπως τὴν λυπήσῃ καὶ τὴν πληγώσῃ. Τὸ διάλειμμα ἔληξε καὶ ὁ κώδων ἤγει καλῶν τὰς νεανίδας εἰς μελέτην. Ἡ Ἰωάννα ἐκλαίει διὰ τὸ ἀκούειν διδασκαλίαν, συνέλαβεν αὐθαρῆς ἀπαίσιαν ἰδέαν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἡδύνατο νὰ πείσῃ τὴν φίλην της ὅτι ὁ Ἑρρίκος δὲν ὑφίστατο, διατί ἄρα γε αὕτη νὰ μὴ ἔπαιζε τὸ πρόσωπον τοῦ φανταστικοῦ τούτου ἑραστοῦ ; Ἐξήτασεν ἀκριβῶς τὸ σχέδιον, ὅπερ εὗρε συνετόν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐμελλεν ἀτυχῶς νὰ ἐπιφέρει δυσεπανάρθωτα δυστυχήματα, διότι τὸ πάθος οὐδέποτε εἶνε τόσῳ ἐπιφοβὸν εἰμὴ ὅταν βαίνει ἐναντίον ὅλων τῶν προσκομμάτων τρεφόμενον ὑπὸ τῆς φρικώδους παιδικῆς λογικῆς.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡ Ἰωάννα μεταβάσῃ ἵνα καθήσῃ εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπερ

υἱοθέτησεν, εὗρεν ἐπιστολὴν φέρουσαν ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν ἀκόλουθον διεύθυνσιν: «Πρὸς τὴν δεσποινίδα δὲ-Μελίδ». Ἐσπευσε νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ, βεβαίως ἄνευ ἐκπλήξεως· ἐκ τοῦναντίου· ἡπὸρει μάλιστα πῶς ἡ ἀναμενόμενη αὕτη ἐπιστολὴ ἐπὶ τοσοῦτον ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ. Τὴν ἀνέγνωσε, τὴν κατέφαγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μέχρι τῆς ὑπογραφῆς, μέχρι αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑρρίκου, ὃν εἶχε πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ της καὶ ἐπὶ τὰ χεῖλη, καὶ ἠδέως ἀπῆλαυσε τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀγαπᾶται. Γραφεῖσα ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Καστάν, ἥτις μετ' ὅλην τὴν δεκατετραετίδα ἡλικίαν της δὲν ἐγνώριζε πλείονα ἢ ἡ μικρά της φίλη, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη πολὺ ὁμοιάζεν ἐκείνας τὰς ὁποίας δύναται νὰ γράψῃ κορασίς πρὸς τὴν πλαγγόνα της. Διὰ τοῦτο ὑπῆρξε πλέον κινδυνώδης καὶ συνετέλεσεν ἄριστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, πρὸς ὃν ἔτεινε, καθ' ὅσον ἔθιγε καταλλήλως τὴν χορδὴν τῆς ἀναγινωσκούσης αὐτήν. Ἡ Ἰωάννα εὗρισκεν ὅλως φυσικόν, ὅτι ὁ φίλος της ἐπῆναι οὐχὶ μόνην τὴν ὠραιότητά της, ἀλλ' ἀνέφερε καὶ λεπτομερείας περὶ τῆς περιβολῆς της καὶ τοῦ βίου της, ὡς τροφίμου τοῦ σχολείου. Τῇ ἐφάνη ἀπλούστατον, ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἐγνώριζε τὰς ἐξείας της ἐν τῇ τάξει, ἐν τῇ μελέτῃ, ἐν τῇ περιπάτῳ. Τὸ ἀντίθετον τὴν ἐξέπληξεν. Ὡς τὴν ἰκέτευε πρὸς τοῦτο, ἀπῆντησεν ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ τύψεως ὡς γυνή, (πᾶσα νεῆνις εἶνε γυνή!), τὸν διεβεβαίον ὅτι ἔκτοτε ἦτο ἐντελὴς παραδεδομένη εἰς αὐτόν, καὶ ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἔνθα εὗρε καὶ τὴν ἀναμενόμενην ἐπιστολὴν τοῦ Ἑρρίκου.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ :

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY :

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,
σταῖς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΔΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ :

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλου συγγραφέως τῆς **Λευκοφόρου** ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρίσις.